

Milí studenti Božího slova, žáci a příznivci sobotní školy,

určitě jste se již těšili na **nové téma**, které budeme probírat **ve čtvrtém čtvrtletí roku 2018**. Budeme se věnovat studiu tématu: „**Jednota v Kristu**.“ Když se podíváme na plán spasení, jak je nám představen v Bibli, tak je to pro nás dnes nesmírně důležité téma a výzva zároveň.

Možná, že na začátek by bylo dobré si uvést něco **o církvi a jednotě**, tak jak jej definují věroučné body casd:

12. bod: Církev - Církev je společenství věřících, kteří vyznávají Ježíše jako Pána a Spasitele. V návaznosti na starozákonní Boží lid jsme povoláni ze světa k společné bohoslužbě, k vzájemnému společenství, k vzdělávání se v Božím slově, k slavení Večeře Páně, k službě lidstvu a k světoširému zvěstování evangelia. Církev přijímá svou autoritu od Krista, který je vtěleným Slovem, zjeveným v Písmu. Církev je Boží rodina; její členové, které Bůh přijal za své děti, žijí na základě nové smlouvy. Církev je společenství víry, Kristovo tělo, jehož hlavou je sám Ježíš Kristus. Církev je nevěsta, za kterou Kristus zemřel, aby ji mohl posvětit a očistit. Až se vrátí jako Vítěz, budou před něj postaveni věrní všech věků, které vykoupil svou krví. Bude to slavná církev bez vady a vrásky, svatá a bez úhony.

(Gn 12,1–3; Ex 19,3–7; Mt 16,13–20; 18,18; 28,19.20; Sk 2,38–42; 7,38; 1K 1,2; Ef 1,22.23; 2,19–22; 3,8–11; 5,23–27; Ko 1,17.18; 1Pt 2,9)

14. bod: Jednota Kristova těla - Církev je jedno tělo s mnoha údy, které Bůh povolává z každého národa, pokolení, jazyku a lidu. V Kristu jsme nové stvoření. Nesmí nás dělit rasové, kulturní, vzdělanostní a národnostní rozdíly nebo rozdíly mezi urozenými a nízkými, bohatými a chudými, mezi mužem a ženou. Všichni jsme si rovni v Kristu, který nás jedním Duchem spojil se sebou a jednoho s druhým; nestranně a bez výhrad si máme navzájem sloužit. Díky zjevení Ježíše Krista v Písmu máme podíl na stejné víře a naději a hlásáme všem jednotné svědectví. Tato jednota má svůj zdroj v jednotě trojjediného Boha, který nás přijal za své děti.

(Ž 133,1; Mt 28,19.20; J 17,20–23; Sk 17,26.27; Ř 12,4.5; 1K 12,12–14; 2K 5,16.17; Ga 3,27.29; Ef 2,13–16; 4,3–6.11–16; Ko 3,10–15)

Cílem našeho společného studia bude porozumět biblickému konceptu křesťanské jednoty pro naši církev, která znovu a znovu zápasí o správné prožívání jednoty v Kristu - a bude tomu tak až do konce času. V Písmu nacházíme mnoho poučení o tom, jak můžeme prožívat Boží dar jednoty v Kristu.

Pro obraz církve se používá několik metaforických označení. Církev - jako tělo, nevěsta, vrchní Jeruzalém, sloup a základ pravdy, chrám, stavba, rodina. Pokud vyjdeme z označení církve „jako rodina“, jak uvádí Ef.3,14. „Z toho důvodu klekám na kolena před Otcem našeho Pána Ježíše Krista,“ a 15. „po němž má své jméno každá rodina v nebesích i na zemi“, tak musíme v našem studiu začít jednotou, která byla při stvoření na počátku. Potom nastal pád satana, dílo stvoření zde na Zemi a po čase i pád člověka do hříchu. Tím byla jednota narušena. Bůh nebyl zaskočen, ale již ve věčnosti připravil plán spasení. Naděje lidstva na záchranu, ale také na plné obnovení jednoty na nebi i na zemi byla a je pouze v Beránku Ježíši Kristu.

Bůh si vyvolil jedince, skrze které šířil známost Boží vůle. Před potopou si povolal Enocha a Noeho. Po potopě a zničení babylonské věže, si Bůh z potomků Sema povolal

Abrama, Izáka, Jákoba a Josefa. Bůh skrze Mojžíše a Arona vyvádí svůj lid z egyptského otroctví, povyšuje jej na národ a vede jej do země zaslíbené. Jedině Jozue a Kálef vstupují do zaslíbené země ze staré generace. Období Soudců a Králů mělo několik okamžiků věrnosti a poslušnosti. Byli zde věrní proroci, soudcové a misionáři i misionářky. Samuel, Eliáš, Elizeus, Námánova otrokyně - dívenka. Pro nevěru, neposlušnost, modloslužbu a nejednotu došlo k rozdělení izraelského království, zániku severního království a podřízení Judska pod jiná království. V krizových obdobích Bůh posílal své služebníky proroky. V době exilu osvědčili svou věrnost Daniel a jeho 3 přátelé, Jeremiáš a Ezechiel. Po exilu Ester, Mardocheus, Nehemiáš ad.

Když byla země izraelská pod jhem Říma, tak se začala plnit další etapa Božího plánu vykoupení a na svět se narodil Spasitel Ježíš Kristus. Ježíš si povolal 12 apoštolů a vychovával je ke službě. Zde na Zemi, v zemi izraelské, položil Ježíš základ novozákonní církve. Ve svém učení a praktickém životě vedl učedníky k jednotě, k lásce, k víře, k poslušnosti, k pokoře, k potřebě vzájemné spolupráce a touze po Duchu svatém. Modlitebním životem zjevoval Ježíš potřebu mít stále společenství s Bohem Otcem. Pěkně to ukázal v modlitbě „Otče náš“, v Jan. 17. kap., kde zvláště mluvil o potřebě jednoty, a v Getsemane.

Po nanebevstoupení Krista, se v období prvotní církve křesťanství rychle šířilo, ale nebylo to bez překážek. Hrozilo několikrát rozdělení církve (Sk. 6 a Sk. 15), ale Bůh vždy zasáhl a dal moudrost a svého Ducha apoštolům, aby došlo k jednotě. Nastalo odpadnutí v některých sborech a oblastech - Galácie, Korint, Efez a Kolosy. Ježíš předpověděl, že budou falešní Kristové (Mesiášové), proroci; a apoštolé předpověděli i falešné učitele. Nastalo také období pronásledování mladé církve, které vedlo k rozšíření víry do jiných zemí.

Starý zákon ukazuje na to, že spasení je skrze víru v budoucí příchod, život, oběť a zmrtvýchvstání Mesiáše. Toto naplnění krásně popisují evangelisté a pisatelé Nového zákona. Od pádu člověka do hříchu až do slibu Ježíše Krista ve Zj. 22,20 lid Boží očekává splnění této úžasné naděje. V Bibli je několik příběhů, které ukazují na pěkné vztahy: David a Jonata; nebo na napravené vztahy: Pavel a Barnabáš, Onezim a Filemon. Bible nás učí mnoha důležitým pravdám, které se soustřeďují po nanebevstoupení Ježíše Krista do nebe na Kristovu službu v nebeské svatyni a od r. 1844 na službu ve svatyni Svatých. Tato služba ukazuje na důležitost pravého uctívání, víry, poslušnosti, závaznosti Božího zákona a platnosti soboty jako bohoslužebného dne, potřeby pokání, odpuštění a smíření. Bůh si přeje, aby zde na zemi byla jednota mezi Božím lidem. K tomu Bůh dal také svá pravidla v oblasti organizace a kázně. Kristus, jako hlava církve, nakonec prostřednictvím věrné církve dosáhne splnění podstatné části plánu vykoupení.

Po naplnění posledních událostí – konce doby milosti, sedmi ran, 2. př. Kristova, soudu během tisíciletí a závěrečného soudu, dojde k plnému naplnění plánu spasení od věčnosti a nastane období bez hříchu, bezbožných lidí a andělů, satana, bez smrti, nemoci a pláče. Bude vládnout jen radost, pokoj, jednota a láska.

Chtěl bych Vás všechny pozvat ke studiu našeho nového tématu a popřát Vám Boží vedení a požehnání. Přál bych si, aby toto naše nové studium a zamyšlení nás vedlo blíž ke Kristu i k sobě navzájem, aby mezi námi zavládla pravá jednota a závislost na Duchu svatém, aby náš Otec nebeský v nás mohl vidět obraz svého charakteru, abychom s věrnými všech věků mohli vstoupit do Božího království.